

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Chilia Parintelui Arsenie Boca

Chilia Parintelui Arsenie Boca a ramas ca o marturie nestinsa a vietuirii sale isihaste in Muntii Sambetei, spre mangaierea tuturor celor care ii calca pragul. Chilia parintelui se afla in muntii Fagaras, pe Valea Sambetei, aproape de Cabana Sambata. Chilia parintelui a ramas pana astazi un loc de pelerinaj

unde credinciosii se roaga, pun o floare sau aprind o lumanare.

"Cat de frumoase sunt pe munti picioarele trimisului care vesteste pacea, a solului de veste buna, care da de stire mantuirea." (Isaia 52, 7) Chilia sa de pustnic, de pe Valea Sambetei, este un loc aproape inaccesibil, sapat in jgheabul unor pereti prapastiosi de stanca, pe care parintele sculptase chipul Maicii Domnului, transformand salbaticia muntilor in altar de rugaciune si meditatie.

INVITATIE LA HRAMUL MANASTIRII SFANTUL DIMITRIE CEL NOU DIN BASARABI, MIDDLETOWN, NY

PROGRAMUL SLUJBELOR

Vineri 23 Octombrie, ora 6.00 PM: **VECERNIA MARE**

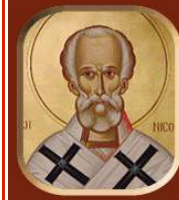
Sambata 24 Octombrie: **UTRENIA SI SFANTA LITURGHIE ARHIEREASCA**

LITURGICAL PROGRAM OF THE WEEK OCTOBER 19 - 25

Wednesday, October 21 : The Akathist of Saint George 6.30 PM

Sunday, October 11 : Matins and Divine Liturgy 8:30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 20-A DUPA RUSALII

În vremea aceea S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și împreună cu El mergeau ucenicii Lui și mulțime mare. Iar când s-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, iar mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Atunci, apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te! Iar cel ce fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească, iar Iisus l-a dat mamei sale. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Proroc mare S-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său. (LUCA 7, 11 - 16)

TU SI CU MINE UNUL SUNTEM

„Adesea pelerinii îi cereau Părintelui să se roage pentru ei și pentru cei dragi ai lor, și întotdeauna Părintele le făgăduia că o să se roage. [...] L-am întrebat: «Și ce spuneți, Părinte, în rugăciunea voastră pentru toți acești oameni?» Și Părintele mi-a răspuns în chipul cel mai firesc: «Ei bine, iată, întâi spun: Doamne Iisuse Hristoase, ai milă de mine!» «Spuneți: Ai milă de mine! Dar ei vă cer să vă rugați pentru ei, nu pentru dumneavoastră», i-am spus, mirându-mă. Și el, o dată mai mult, m-a făcut să mă minunez, spunându-mi: «Bine, dar tu nu știi că dacă Dumnezeu nu are milă de mine, nu are milă nici de tine? Nu știi că tu și cu mine unul suntem?» Intr-o altă convorbire, Părintele mi-a spus că în această simțire a unității noastre cu celălalt se ascunde taina vieții în Hristos.” (Extras din Pr. Porfirie, Anthologie de conseils, Ed. L'Âge d'Homme, Lausanne, 2006; în rom., voi. Cit.)

Cine iubește pe aproapele său și îl pomenește în rugăciunile sale, încet-încet începe să se simtă una cu el; nu e aici filosofie despre „ființa” și „firea” omenească, ci simțire vie a frăției lor, cu întreit temei și întreite laturi, întâi, pentru că suntem toți de o fire, moștenită de la strămoșul Adam, chiar dacă în fiecare firea cea una altfel se oglindește. E a firii unitatea dintre noi, dar nu e doar firească, ci are și ceva dumnezeiesc: întâiul om a fost creat după chipul lui Dumnezeu, și noi, urmașii, suntem pecetluiți cu același chip. De aceea, pentru cel duhovnicesc comuniunea cu aproapele e o comuniune în Dumnezeu, prezent în fiecare om prin chipul Său.

Apoi, pentru că Domnul ne-a adunat în El când S-a îmbrăcat în firea noastră omenească. Și, iarăși, pentru că Fiul lui Dumnezeu, lucrând la mântuirea noastră, ne-a dăruit puterea de a ne face fii ai Tatălui ceresc, iar fiii aceluiași Tată au, firește, simțire frățească. Adevărurile acestea însă le pricepe numai cine-i smerit, iubitor și om al rugăciunii. Ruga Domnului, „ca toți să fie una”, arată că unitatea cea aievea din firea omenească se cuvine împlinită de noi cei mulți în cuget și în faptă, prin trai duhovnicesc.

Ochiul duhovnicesc nu vede unitatea ca pe o contopire, în care „totul e în toate și toate sunt în tot”, cum spun budiștii, care socotesc deosebirile între oameni drept iluzii ce ne împiedică să vedem că toate făpturile, fără de chip și nume, se pierd în Unul, Șinele, Neantul. Omul înduhovnicit îi vede aievea una în Dumnezeu pe toți, însă pe fiecare deosebit cum e de alții, și pe Dumnezeu deosebit cum e de toți.

Părintele Porfirie ne dă aici și un alt temei al unității noastre cu ceilalți: grija de sufletul fratelui. Când spui: „Tu și cu mine suntem unul”, spui: Soarta mea în veșnicie e legată de soarta ta; păcatul tău e păcatul meu, și pentru mine, și pentru tine mă căiesc; mă rog și pentru mântuirea mea, și pentru ca tu să fii mântuit odată cu mine; cum aș putea să gust de unul singur din bunătățile dumnezeiești și să am parte de răsplata din împărăție? Când strigă omul către Dumnezeu: „Ai milă de mine”, îi cere: „Ai milă de fratele meu”, spune Părintele Porfirie.

Cum să cer: „Ai milă de fratele”, dacă nu cer mai întâi: „Ai milă de mine”? Cum să primesc de la Dumnezeu har spre folosul fratelui când nu mi-am agonisit har pentru sufletul meu, prin credință, curăție, căință, smerenie? Intr-un duh cu marii bărbați duhovnicești ai vremii noastre - Sfântul Siluan Athonitul, Iosif Isihastul, Paisie Aghioritul -, Părintele Porfirie spune răspicat: Nu putem despărți mântuirea noastră de mântuirea tuturor.

Jean-Claude Larchet

O MINUNE VAZUTA DE PARINTELE CLEOPA

Ne vorbea Părintele Cleopa despre o altă minune de taină petrecută tot în biserica Mănăstirii Sihăstria: „În iarna anului 1971, eram de rând la Sfântul Altar. Am venit la biserică la ora 4 dimineața și îmi făceam rugăciunile pentru Sfânta Împărtășanie în fața Sfintei Mese. Nu după mult timp intră o femeie să se roage, venită de cu seara la mănăstire. N-o cunoșteam.

Se ruga încet pe la toate icoanele și făcea mereu metanii. Nu știa că mai este cineva în biserică, căci era întuneric, fiind timp de iarnă. Auzind eu că cineva se roagă atât de stăruitor, m-am uitat printre Sfintele uși să văd cine este. Femeia stătea în genunchi în mijlocul bisericii, cu mâinile ridicate și zicea din toată inima aceste cuvinte: „Doamne, nu mă lăsa! Doamne, nu mă lăsa!” Atunci am văzut o lumină gălbuie în jurul capului ei și m-am spăimântat. Apoi femeia a căzut cu fața la pământ și a început să se roage în taină, fără glas. Raza de lumină de deasupra ei se făcea tot mai mare și se ridica și mai mult deasupra capului. După puțin timp lumina s-a stins încet, iar femeia s-a ridicat și a ieșit din biserică. Era o femeie de la țară.

Iată deci cine are darul rugăciunii! Iată cine întrece pe mulți! Eu făceam proscomidia, și de mare emoție am început a plânge cu sfânta copie în mână. Numai Dumnezeu știe câți aleși are în această lume!”

OGLINDA

Vezi că oglinda răsfrânge în sine acel chip către care este îndreptată. De se întoarce spre cer, fața cerului se arată în ea; de se îndreaptă spre pământ, oglindește în sine înfățișarea pământului. Așa este și sufletul omului: cele către care se întoarce cu dragostea sa și de care se alipește se fac văzute în el. Dacă se întoarce spre Dumnezeu, Chipul Domnului se arată în el prin puterea Sfântului Duh; dacă se apleacă spre lucrurile lumești și pământești, atunci făptura lumii se izvodește în el. Și după cum e chipul pe care-l poartă în sine, asemenea este și înțelepciunea pe care o are. Dacă poartă Chipul lui Dumnezeu, pe Domnul Îl iubește și pe omul făcut după asemănarea Lui și cugetă la cele cerești și înalte, nu la cele pământești. Iar dacă poartă chip lumesc și dobitocesc, la cele pământești se gândește, înfăptuind și urmând cele care sunt pe plac simțurilor lui, ceea ce stă în firea dobitoacelor necuvântătoare. Cugetarea aceasta te îndeamnă ca prin pocăință și prin credința cea întru Iisus Hristos „să te dezbraci de omul cel vechi” și de chipul său dobitocesc și să cauți Chipul lui Dumnezeu și să te îmbraci în acesta, care este podoaba sufletului cea mai aleasă și mai minunată dintre toate. Cele ce se arată acum în sufletul tău vor ieși la iveală și în ziua Judecății și astfel, văzând în tine Chipul Său, Domnul te va cunoaște ca fiind al Lui. Iar de ceilalți, care nu au acea bineplăcută arătare, ci poartă în sine înfățișarea dobitocească și urâciunea păcătoșeniei, ca de o dihanie înfricoșătoare Se va lepăda și le va grăi: „Nu vă știu”, chiar dacă aceia Îi vor spune: „Doamne, Doamne!” (Luca 13, 25-27).